

klare sig, ikke kunde skaffe Midlerne til de aandelige Formaalets Fremme paa anden Maade end ved at henlægge bestemte Indtægter til bestemte Formaal, altsaa det, vi kalde Skuffesystem. Men nu leve vi i den Henseende under andre Forhold, og jeg tror ikke, man er berettiget til at sige, at dette Ting, hvor der var grundede Krav til den højere Videnskabs Fremme, har været uvilligt. Altsaa den Grund, som i Fortiden har været til Stede til Bevarelsen, er ikke længere gyldig. Her har jeg berørt Stridsspørgsmaalet i hele dets Styrke, saaledes som det var oppe i 70'erne og 80'erne, og som vi desværre have ladet falde fra vor Side. Den højtærede Finansminister burde have forstaaet af mine Antydninger, at jeg vidste ret god Besked med, hvad det drejede sig om. Vi have tabt formelt paa forskellige Omraader i Kampen, men faa Ret i Realiteten. Endogsaa vore ivrigste politiske Modstandere have paa det ene saglige Omraade efter det andet maattet erkende, at vi havde Ret. Jeg prøvede at rette en Henvendelse til den højtærede Finansminister, idet jeg troede, at Logikken i et Finansministerium var stærkere end Lyrikken. Jeg prøvede at rette en Henvendelse, om han ikke kunde se bort fra, at det havde været et politisk Stridsspørgsmaal, men at der kunde tages nøgternt og jævnt paa det, efter hvad der var en forstandig Affattelse af Finansloven. Det synes at have været forgæves, maaske han ikke har forstaaet mig, maaske jeg ikke har udtalt mig tydelig. Jeg skal da kun rette det Spørgsmaal til den højtærede Finansminister: hvilken Forskel der er mellem Akademiet for de skønne Kunster, der ikke staar opført som et særligt Fond, og polyteknisk Lærestalt, der staar opført som saadant, andet end det rent historiske? Hvis jeg ikke husker fejl, er Forholdet endog det, at Akademiet har nogen Formue, mens Lærestalten for længst har opspist sin. — Idet jeg nu forlader dette Emne, vil jeg gerne endnu en Gang gøre den Bemærkning, at man kan tillægge sligt større eller mindre Betydning. Det er ikke første Gang, jeg har staaet over for den administrative Leder af et Samfunds Finansvæsen, som har modtaget Bemærkninger fra min Side paa en ikke saa overordentlig forskellig Maade fra den, den højtærede Finansminister har brugt, og det er dog lykkedes mig og mine Meningsfæller at faa gennemført Forandringer paa saadanne Punkter. Jeg tror, man bagefter har været glad derved.

Men jeg indrømmer, at hvis man vil spørge: Hvad er vigtigst, en god Finanslov i reel Henseende eller en vel affattet Finanslov, saa er selvfølgelig en god Finanslov det bedste. Men disse formelle Spørgsmaal have nu en vis reel Betydning. Naar jeg tænker paa Forholdene i den Henseende, er jeg ikke uenig med det ærede Medlem for Assens, at efter den ødsle Maade, hvorpaa dansk Finanspolitik er ført under Ministeriet Estrup, hvor en rigt fyldt Statskasse er bleven udtømt næsten til Bunden, og hvor der efter den Periodes Ophør har været Aar, hvor man har været temmelig nær ved at skrabe Bunden, derefter kan der vel være Grund til at passe paa. — Maa jeg her indskyde den Bemærkning, at den Opgørelse af Kassebeholdningen, som den højtærede Finansminister fremhævede som et Novum, som man havde Fortjenesten af, kan jeg ikke anerkende Værdien af. Navnlig i Retning af, hvad der vil medgaa til ny Loves Gennemførelse, er den vildledende i høj Grad. Jeg tror ikke, den højtærede Finansminister tør paastaa, at der vil tilnærmelsesvis medgaa saa betydelige Beløb til landøkonomiske Forskudsforeninger eller til Loven om usunde Boligers Nedbrydelse og Opførelse af Arbejderboliger. Men jeg siger, det kunde tænkes, der kom onde Tider, og saa blev Spørgsmaalet af Vigtighed, om Budgettet er affattet paa en saadan Maade, at vi alle sammen kunde forstaa, hvordan vi sad i det.

Over for de fleste af de Bemærkninger, andre ærede Ministre have gjort i Anledning af, hvad jeg fremsatte forleden Dag, kan jeg fatte mig kort. Over for den ærede Kultusminister skylder jeg at udtale, at han privat har meddelt mig, at han vil meget gerne tage Hensyn til de Ønsker, der fremsættes fra min Side om bedre Aabningstider ved Botanisk Have. Han er i alt Fald tilbøjelig til at indlede Forhandlinger derom. Jeg haaber, dette vil glæde den københavnske Befolkning. Over for den højtærede Indenrigsminister tror jeg ikke, det kan nytte ærede Medlemmer i denne Sal at diskutere enten med ham eller med andre Repræsentanter for Jærnbanevæsenet om den Aand, hvori det ledes. Vi have i den Grad forskelligt Syn. Man har i den Grad forelsket sig i tyske Forbilleder, at jeg ikke tror, det kan hjælpe noget at tale sammen. Men vi ere nu ganske utilbøjelige til at finde os i den Uniformitet, i den stadige Indblanding i vore Forhold. Jeg antager, jeg har rejst lig saa meget som